

APRIL ♦♦♦♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

PRELJUBA FRANCIKA!

V ZADNJEM pismu pa stočeš, kakor bi ga bil pisal star invalid, ne pa moja poskočna Francika. »Zima, bolezen, šola, fižol...!« To so pa res hude reči! Celo občuduješ me zaradi mojega odgovora! No — saj priznam, da ni zraslo vse na mojem zelniku. Prepričala sem Te pa vendarle, kajne, da so dolgi lasje za dekle posebna lepota in slika deklice ob koncu mojega pisma Ti je naredila skomine... Rada bi bila tudi Ti taka, in celo naslikana v »Angelčku«? To se še lahko zgodi. O veliki noči pridem, če bosta dovolila Bog in naša mama, pa si zmeriva lase. Bova zapisali in videli, za koliko bodo zrasi do božiča. Moja teta si jih pristriže ob vsakem mlaju, pa ima zmeraj krajše. Ti si pa napravi na pomlad mazilo iz sala in smrekovih vršičev, pa boš ohranila lase goste in dolge.

Zima — praviš! Pa kakšna! Pod vsakim grmom cvete že teloh in mačice prodajajo tu v Ljubljani že kar od božiča naprej. Morda pri vas med gorami kaj

bolj pritiska mraz — lahko se sankšaš, drsaš in kepaš po volji, kar se mi v mestu ne smemo. In po poti v šolo imaš zabavo, če ni drugega, pa lahko gledaš trope vran in poslušаш, kako se kregajo vrabci s sinicami, ščinkavci in kosi. In vidiš zajčka, mogoče tudi volka, medveda... Veš, Francika, strašno rada bi jaz srečala na potu v šolo medveda — samo preblizu bi mi ne smel priti...

»Učiti se moram pri mizi in izbirati fižol«, praviš. No, učenja nimaš toliko, da bi se ti vneli možgani; fižol izbirati pa je zame veselje. Tu je rumenček, kofetar, porcelanček, fižolica, ribničan, kostanjar, črešnjevce, prepeličar, orličar, maslenec in še druge vrste. Ali ni ta velika razlika zelo prijetna?

In dečki vam nagajajo na poti v šolo? Te nadloge me v Ljubljani res nimamo, ker imamo deklice svoje šole. Pa gotovo tudi ve nagajate dečkom in moja Francika bržčas ni zadnja, če se tako rada pretepava s svojim bratom in grize kakor mačka. Tožiš tudi rada... Ne misli pa, da so mestni dečki kaj boljši od vaših. Poba je poba. Tudi tukaj razgrajajo — posebno predmestni — na poti iz šole, se tepejo, kamenjajo, zmerjajo in ubijejo marsikatero šipo. In če kateri deček »zašpeca« tovariša v šoli, dobi domov grede po grbi.

To se pa gotovo v mestu še ni zgodilo, da bi bil prišel deček v šolo bolan, ker se je napil žganja. Žganje je strup za odrasle, pa še bolj za mladino. Posebno strupeno je tovarniško žganje: že marsikdo se je zastrupil ž njim. Otrok, ki uživa žganje ali vino, otopi na možganih in zaostaja v rasti. Nadloga postane domačim in občini. Kaj ni pri vas »Mladih junakov«? To so otroci, ki se zaobljubijo, da ne bodo pokusili nobenega alkohola. Taki otroci se poznajo in razločijo od drugih: vljudni so, pridni doma in v šoli. Štefanjev je pač naredil, kar je videl delati odrasle. Je že res — pa kdo mu je rekel, da mora otrok za vsemi neumnostmi, ki jih delajo odrasli? Poglej: neka naša soseda je dajala svojemu štiriletnemu otroku vina, žganja in piva. Dejala je: »Če je meni dobro, tudi otroku ne more škoditi.« Pa se je otrok zastrupil in je umrl. Ali se zastrupljajo tudi pri vas že šolski dečki s tobakom?

Danes je moje pismo bolj suhoparno. Ne vem, zakaj. Morda zato, ker se bojim, da bi me spet ne zafrknila, kako sem učena. O ti Francika ti franckasta!

Prisrčno Te pozdravlja

Tvoja Dragica.

Pripis. Lepe pozdrave Tvojim staršem in Jan-ku (?).

Janko Samec: Krist.

*S pogledom dvignjenim v nebo,
oprta na žalostno zemljo
visi na trhljem križu Krist.*

*Z rokami v vis razpetimi,
v trpljenja molk ujetimi
strmi navzgor svetel in čist.*